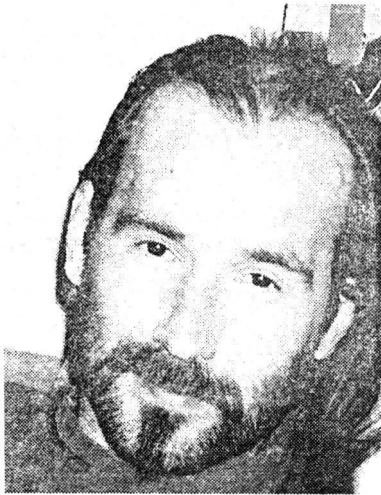

ORODEL OLARU: „Am dat de zece ori admiterea...”

Despre Orodol Olaru, în urma evoluției sale din **Conu' Leonida față cu reacțiunea** (spectacol montat de Florin Zamfirescu la Botoșani și adus vara trecută în turneu la București), Adrian Pinteza afirma: „L-am revăzut pe Orodol Olaru, care acum e proaspăt student la noi, și mi-a confirmat părerea că e un actor cu totul special, căruia îi prevăd o carieră strălucită”. Eu l-am revăzut la Festivalul Ușilor Deschise de la ATF ca absolvent al anului I Actorie (clasa conf. univ. Florin Zamfirescu) la... 35 de ani.

□ Sunteți unul dintre pușinii care au rezistat unei așteptări atât de îndelungate!

■ Am dat de zece ori admiterea la Institut. La 18 ani, am picat primul sub linie. Apoi am vrut să-mi amân armata, dar... Am intrat însă la Estradă, am jucat mult, am făcut turnee... Cred că a fost cea mai bună perioadă a mea, când aveam o soldă de 40 de lei pe lună! Am pierdut apoi un concurs de admitere din cauza armatei. În '83, am dat din nou. Eram încă destul de „cruduț” ca vârstă. Mă pregătisem cu Gabriel Oseciuc, în concepția căruia examenul era o afacere – nu aveam voie să am păreri, făcea un fel de dresaj cu mine, din cauza căruia l-am considerat „purtătorul vinei” că n-am intrat. Îl socotesc descoperitorul meu pe Laurian Oniga – un regizor foarte bun, care, din păcate, acum s-a băgat în politică! Făcuse pe atunci o trupă de teatru la Vatra Dornei (orașul meu natal), terminase la Iași Arhitectura și urma să dea la Regie, așa că își „făcea mâna” cu noi. Eu eram familiarizat, datorită lui, de prin clasa a X-a de liceu cu stilurile Stanislavski, Grotowski, Peter Brook, Michael Tchekhov... Terminasem un liceu de mate-fizică, pentru că m-am mutat de la secția umanistă, unde nu prea erau fete frumoase... Eu zic că de la Oniga am totul. Mă întâlnesc cu stilul lui acum, în școală. Cu aceeași bază de date.

□ Pe parcursul atâtor ani în care ați dat admiterea, ați sesizat vreo diferență între examene?

■ Da, bineînțeles. Înainte de '89 era sinistru. Parcă intrai în „Tunelul groazei” când începea admiterea! Am simțit pe pielea mea incomunicabilitatea cu comisia. N-aveau voie să râdă, să vorbească, să reacționeze la evoluția candidaților. Parcă erau niște mumii! Am trecut de opt ori prin acest chin până în '90. Era ca în „Infernul” lui Dante: „Lăsați orice speranță, voi cei care intrați aici!”

□ Să ne întoarcem la istoria admiterilor...

■ Am dat și la Târgu-Mureș, pentru că mă supărasem pe „ăștia”. Am picat iarăși primul sub linie. În anul următor am revenit la București, și iarăși am „zbărcit-o”... După '90 am aflat că e limită de vârstă. Din '86 jucam la teatrul din Suceava – corp-ansamblu – cu Radu Duda, Adrian Păduraru, Răzvan Popa... o trupă care s-a „dizolvat” în '90, când toți s-au împrăștiat... Puteam să mă duc la Iași, dar n-am vrut, mi se părea că Teatrul

Național are o atmosferă încremenită în propria grandoare, cu actori snobi, prăfuiți, vechi... Iar eu am rămas, la origine, ardelean; mama e chiar moață din Albac...

□ E adevărat că i-ați împrumutat lui Călin Nemeș, la un concurs de admitere, cămașa?

■ Da, noi ne știam încă de mult; era un tip foarte volubil, un băiat de nădejde, curat, fără nimic ascuns... dădea totul pe față... Avea o canoare cu totul specială, foarte vulnerabilă însă. Ultima dată când l-am văzut era la Costinești, cu fetița în spate, la un festival... Cred că francheța îi venea din cauza sărăciei. A fost un șoc pentru mine dispariția lui...

□ Să revenim la dumneavoastră.

■ Din '90, n-am mai dat. A apărut o lege conform căreia intram, datorită atâtor roluri jucate, în drepturile oricărui absolvent de facultate, din punct de vedere material. Așa că cochetam cu regia. Citeam Pandolfi, „Istoria Esteticii”... îmi aranjam „ploile” să intru... Dar până la urmă tot la Actorie am dat. Paradoxal e că, în '96, am intrat cu același repertoriu din '90; și spus la fel. Domnul Florin Zamfirescu, atunci când a venit să monteze la Botoșani, mă întrebase când am terminat facultatea și unde... Asta mi-a adâncit complexul lipsei studiilor, așa că am dat! Nu e grandomanie, dar sunt mândru de atenția pe care mi-o acorda domnul Valentin Silvestru, care mi-a spus: „Ești genial! Unul dintre cei mai în formă actori tineri din țară! E timpul să faci un Cyrano sau un Don Carlos. Când vei avea premiera, să mă chemi și voi veni chiar de la Tokio!” Sebastian-Vlad Popa mi-a spus că va scrie despre mine un articol cu titlul „Mari actori din provincie”. Vă rog să-i transmiteți că îl aștept încă!

□ A meritat să așteptați atâta timp reușita la ATF?

■ Nu știu ce să spun. Am așteptat atâția ani, nu mai pot să fac Romeo, mă apropii de 40! Nu știu dacă sunt bucuros sau dezamăgit, dar am senzația că toate lucrurile se fac la timpul lor. Colegii mei au o altă „frenzie”... Dar mă bucur că până la urmă am intrat. Un gând tainic al meu a fost să mă mut la Regie. O să fac și regie de teatru...

□ Acum jucați la Lucian Pintilie!

■ În urma unui examen de-al colegilor mei de la Regie a venit Fllmex-ul și a tras pe casetă potențialii interpreți. Am fost chemat la încă o probă... și am fost ales să joc rolul unui preot. Nu e un rol principal, dar Vladimir Găitan și George Mihăiță au trăit o viață întreagă de pe urma unui film al maestrului...

□ Revin și insist asupra celor zece încercări. Care a fost motivul cel mai puternic pentru care ați avut această imensă răbdare?

■ Pentru că am vrut mai mult, am simțit că pot mai mult... Ajunsese să-mi fie frică de întrebarea „Unde ai terminat și când?”, care mi se punea la tot pasul. Aveam senzația că am cumpărat provincia ca pe o haină care mi-era prea mică. Îmi pare rău că n-am mai apucat să-l anunț pe domnul Silvestru de „mutarea” mea...